

Tajné dohody Hegenbart - Havel

Motto: "Když se na zlobu odpovídá zlobou, znamená to, že se zloba nepotlačuje, nýbrž rozšiřuje."

V. Havel v Rudém Právu, 4. 1. 1990

(Tajná jednání a dohody mezi zástupci tzv. rozhodujících politických sil "Národní fronta a zástupci zasvěcených členů KSČ pod vedením Rudolfa Hegenbarta, vedoucího 13. oddělení ÚV - KSČ v prosinci 1989 - lednu 1990.)

Viktor Orban, předseda současné maďarské vlády: "V Maďarsku politický, hospodářský, společenský a kulturní život i po deseti letech po převratu stále ovládají komunistické kádry, které svou moc transformovaly na současné pozice a privilegia a proto mým konečným cílem je vytlačení a zlikvidování těchto sil minulosti."

Čekání na Orbana. Jiří Sucharda, Respekt, 25. - 31. 1. 1999, str. 19.

I. Jméno Hegenbart v Komisi

17. listopadu

Václav Bartuška: Polojasno. Z deníku člena Komise. Pátrání po vinicích 17. listopadu 1989.

Polojasno, str. 52

Dne 12. 3. 1990 došlo při jednání Komise mezi zástupcem příliš zvědavých studentů V. Bartuškou a JUDr. Josefem Daniszem, členem Komise za právníky OF, přítelem V. Havla a současně konfidentem StB k této slovní srážce:

Bartuška: "Tuhle slavnou revoluci připravil generál Lorenc (poslední velitel StB) s Hegenbartem a dalšíma partajníky, kteří se předem dohodli s některými lidmi v opozici. Protože Vy (míněn Danisz) sám víte nejlépe, že kontakty mezi StB a CHARTOU byly velmi intenzivní a zdaleka nebyly jen pracovní."

Dr. Danisz (křičí na Bartušku): "Tak já ti něco řeknu. Vašek Havel mi tuhle říkal: "Toho Hegenbarta nechte na pokoji, ten pro vás udělal tolik, že se budete jednou divit,, až to všechno řeknem. Zatím o tom musíme mlčet." To je co? Takže si přestaň hrát na chytrýho. Nikdo o to nestojí."

Bartuška později doma v úvahách: o kontaktech mezi stranickými (a ovšem bezpečnostními) složkami a některými lidmi z nelegálních struktur jsem něco málo slyšel. Nebylo toho moc, ten člověk, který mi o tom vyprávěl, nebyl zrovna upovídaný. Ale jestli je to, co řekl pravda, odehrálo se v této zemi jedno z největších pimprlových představení v dějinách lidstva.

Polojasno, str. 53 - 54

JUDr. Hulík (nástupce Dr. Motejla v Komisi, potom co byl Dr. Motejl jmenován 31. 1. 1990 předsedou Nejvyššího soudu ČSSR): "Hegenbart uvedl v několikanásobném rozhovoru se mnou (Hulíkem), že někdy v létě 1989 za ním (t. j. za Hegenbartem) přišel Lorenc a navrhoval mu udělat spiknutí proti tehdejšímu vedení KSČ. Hegenbart prý odmítl. Nyní sedí (generál Lorenc ve vězení) a klepe se strachy. Myslím, že by teď řekl mnohem víc, než vyprávěl tady na Komisi. Měl jít už před 14 dny k výslechu, zatím se to však nestalo."

Polojasno, str. 57 (26. 4. 1990)

Dr. Motejl přijel za Bartuškou do Komise s tímto důležitým vzkazem od V. Havla (už v té době prezidentem). Dr. Motejl: "Ptal jsem se pana prezidenta, co je pravdy na jeho údajném spojení s Hegenbartem, protože se mi výroky Pepy (Dr. Danisze) nějak nezdály." Jemu, Bartuškoví, se tyto výroky také nezdály pravdivé a proto si je chtěl ověřit osobně přímo u prezidenta, což se mu ale nepodařilo a proto požádal Motejla, aby se zeptal prezidenta za něj. Motejl tak učinil a informoval Bartušku takto: "Havel popírá a já (Motejl) mu věřím, že by něco takového řekl. Možná mohl někdy v prosinci 1989 napůl žertem prohodit, že Hegenbart není tak špatný, jako ti ostatní, ale nic víc ten Pepík Danisz slyšet nemohl. Věříš mi?, ptá se Motejl Bartušky a ten odpovídá: "Asi jo. Vám (Motejlovi) ještě jo."

Polojasno, str. 57 (28. 4. 1990)

Závěrečná poznámka Bartušky. Byl jsem svědkem toho, jak představitelé nových mocenských struktur kryli svojí autoritou činy spáchané příslušníky starých struktur. Toto pozoruhodné názorové sblížení některých vítězů a poražených mne vede k otázce, kolik představitelů současné mocenské špičky má asi opravdový zájem najít pravdu o 17. listopadu. A možná nemají tak docela čisté svědomí. Fasády se změnily, ale vnitřek zůstal stejný. Pravda o 17. listopadu však dříve nebo později vyjde najevo. *Poznámka autora článku:* Dodnes, t. j. po 10 letech po listopadu 1989 najevo nevyšla.

Polojasno, str. 60 - 61 (9. květen 1990)

Komise svou práci skončila, závěrečná zpráva byla prohlášena za důvěrnou a v parlamentě byla přijata bez připomínek a bez zájmu.

II. Hegenbart v akci

Rekonstrukce jeho aktivit zhruba od r. 1987 do ledna 1990.

Kdo to byl Rudolf Hegenbart, jaká byla jeho úloha a činnosti při přípravě a realizaci dohody o pře-

vzetí moci (převratu) v listopadu 1989, že se o něm muselo mlčet v Komisi? Hegenbart byl sice vyslechnut v Komisi, ale jeho výslech nepřinesl žádné nové poznatky z toho prostého důvodu, že pověděl jen to co chtěl a oficiální vyšetřovatelé nic o něm a jeho činnosti nevyšetřili. Ve své výpovědi se sice vydával za reformátora a buřče, který měl neshody s Jakešem. To však vyvrátil ve výpovědi jeho předchůdce ve funkci Karel Blechta.

Polojasno, str. 42

Rudolf Hegenbart byl jmenován do své funkce v r. 1987 v rámci Gorbačovovy perestrojky se souhlasem Jakeše jako vedoucí 13. oddělení ÚV KSČ, které řídilo tyto nejdůležitější složky komunistické moci: armádu, policii, soudy a prokuratury.

Ve stejném roce zasvětil Gorbačov prostřednictvím KGB jen 12 osob z KSČ i mimo ni o svých plánech odsouhlasených s prezidentem USA Reaganem na reorganizaci mocenských poměrů v satelitních státech Vých. Evropy. Jeden z těchto mužů - Hegenbart - byl navíc informován blíže o některých cílových záměrech KGB a pověřen úkolem připravit ústupové pozice pro vedoucí kádry KSČ po jejím plánovaném ústupu z moci. Stal se tak hlavní kontaktní osobou pro styk s nelegálními strukturami, zejména s Chartou a Obrodou a byl tak přímo zapojen do příprav dohody o převzetí moci (převratu) zhruba od srpna 1989 a na jeho realizaci v listopadu 1989.

Některé z jeho konkrétních dílčích akcí lze uvést takto:

- v únoru 1989 nechal vypracovat ve svém oddělení 15ti stránkový materiál o přechodu KSČ z mocenského způsobu vlády na politický, ale nic z toho nebylo,
- na základě těchto zkušeností dospěl Hegenbart od května 1989 k názoru, že současné vedení strany není schopno nezáhlavě problémy řešit
- když v létě 1989 odmítl návrh Lorence na spolupráci při vnitrostranickém puči, začal připravovat svůj vlastní plán,
- dosadil do funkce zástupce velitele SNB v Praze a ve Středočeském kraji pro věci politické plk. Bečváře, kterého pak donutil ignorovat příkazy Jakeše a spol. nezasahovati proti demonstrantům a vydat protipředpisový rozkaz o zásahu čtyř URNA dne 17. listopadu 1989 na Národní třídě, který pak vedl k masakru studentů a mládeže. Plnění, resp. nesplnění těchto kontradiktorních rozkazů a směrnic bylo pak pravděpodobně příčinou sebevraždy plk. Bečváře, pokud nešlo o jeho vraždu. Viz vystoupení gen. Lorence jako náměstka federálního ministra vnitra dne 22. 11. 1989 na schůzi zahraničního výboru Sněmovny lidu a Sněmovny národů FS, kde sdělil, že Federální ministerstvo vnitra dis-

ponuje důkazy, že 17. listopad 1989 nebyl náhoda, ale záměrně vyprovokovanou akcí, z níž nyní těží protisocialisticky orientované síly.

*J. Suk" Občanské Fórum,
Díl 1, str. 60*

Poznámka autora: Šlo o akci R. Hegenbarta, provedenou na jeho příkaz plk. Bečvářem (zásah na Národní Třídě).

- v červenci - srpnu 1989 byl Hegenbart rozhodujícím mužem, který řídil exodus Východních Němců na Západ přes Západoněmecké velvyslanectví v Praze,
- zajišťoval těsně před převratem výjezd Jiřího Hájka do Vídně k jednání s vybranými (vybranými StB) exulanty např. s Vladimírem Mlynářem o datu a technice provedení převratu,
- od července 1989 byla v StB pod jeho patronací připravována desinformační hesla jako: "Nejsme jako oni" a "Nechceme násilí" a akce "cinkání klíčů" na náměstích, která měla demobilizovat mládež, zejména studenty, aby nedošlo k fyzickému napadání komunistů, což byla jedna z hlavních podmínek dohody o odevzdání moci,
- koncepce Občanského Fóra (OF) byla dohodnuta s Hegenbartem asi půl roku před (převratem) dohodou o převzetí moci,
- řídil sabotážní akce proti Federálnímu Ministerstvu Vnitra, které se snažilo udržet klid a pořádek v Praze a v rámci těchto protipatření zajišťoval estébáckou akci mobilizace herců, umělců a zpěváků na podpisovou akci ve prospěch uvězněného Václava Havla, přičemž všichni podporovatelé této akce byli komunisti,
- doporučil všem vedoucím osobám Charty, aby v sobotu a neděli 18. a 19. 11., 17., kdy hrozilo akutní nebezpečí zatýkání, opustili Prahu - tak např. Havel se uchýlil na Hradeček, do Prahy se vrátil v sobotu 18. 11. 1989,
- jakmile se podařilo Hegenbartovi odstranit 18. 11. a 19. 11. 1989 definitivně nebezpečí zákroku Lidových Milicí, zmobilizovaných Jakešem, předal v neděli večer 19. 11. 1989 další řízení věcí do rukou Charty.
- na schůzi Charty v neděli 19. 11. 1989 večer v Činoherním klubu Realistického divadla, kde ohlásil Havel založení Občanského Fóra, jako hlavní politické síly opozice, svázeli z pověření Hegenbarta vybraní důstojníci StB svými auty všechny hlavní představitele Charty do divadla. Vedením Charty byli pověřeni výhradní kmenoví členové Charty (tzv. mluvčí). K zajištění všech těchto úkolů v rámci Charty byla do ní nasazena pod dohledem Hegenbarta agentura StB. I když došlo později k některým tzv. provalům, jako tomu bylo v případě Dr. Danisze, což však byla účelová akce. Nejsilnější po-

zici v Chartě měla "Obroda", což byl klub **reformních komunistů** z r. 1968, politicky nejvýznamnější a nejhomogennější složka Charty. Spolupráce s ní v OF a odtud odchod en bloc **do ČSSD** v létě 1990. Z řad členů "Obrody" byl úzký kontakt na KSČ (hlavně Hegenbart).

K tomu poznámka autora článku: tak např. v tzv. brněnském parlamentu OF to byli tito členové Obrody: Šabata, Cibulka, Grulich, Jelínek. Tito muži ovládali "brněnský parlament". Z "demokratů" je znám v Brně jen Dymáček. Je známo, že z 217 prvních signatářů Charty bylo k 1. 1. 1977 156 bývalých komunistů

- Hegenbart se také podílel na řízení činnosti tzv. Koordinačního centra OF (KC - OF) a směr tohoto kontaktu byl tento: Lis - Hromádka - Jičínský - Šabata - P. Kučera - kancelář pres. republiky, zejména někteří tehdejší poradci V. Havla. Šlo tehdy hlavně o výběr a schvalování lidí do nejvyšších státních funkcí

- v ÚV KSČ byl vytvořen tandem Urbánek - Mohorita, který pověřil Hegenbart jednáním s Obrodou. V pozadí stála KGB a účelem byla kompromitace Jakeše a jeho odchod z ÚV KSČ, tedy z moci.

Viz k tomu známý projev Jakeše v Záp. Čechách, který pak StB rozšířila na disketě i v cizině, kde se veřejně prodávala.

Prognostický ústav v Praze, který etabloval 22. 11. 1989 jako organická kolektivní součást OF (Komárek, Klaus, Dlouhý, Zeman, Klímová) měl být z rozhodnutí Ministerstva Vnitra zlikvidován a výše zmíněné osoby zatčeny. Tomu zabránil Hegenbart a naopak zařídil jejich přechod do čela státu.

III. Důkazy o existenci tajných dohod Hegenbart - Havel

Žádné přímé důkazy zatím neexistují, protože V. Havel nedodržel svůj slib, který dal národu veřejně, že budou zveřejněny všechny záznamy z jednání s Adamcovou vládou a z následného jednání tzv. "rozhodujících politických sil", u kulatého stolu, o nichž se dodnes nic bližšího neví. Kritický bod spojení Charty se zasvěcenou částí KSČ tvoří jedno z ústředních tajemství současného režimu a je proto účelově tabuizováno.

Proto byla zpráva Komise 17. listopadu prohlášena za důvěrnou a dodnes nebyla zveřejněna. Vyšetřování (správně řečeno kontrolní funkce Komise) bylo zmanipulováno, návrh a požadavek příliš zvědavých studentů v Komisi (hlavně Bartuška a R. Kříž) na změnu charakteru Komise z "kontrolní" na "vyšetřovací" byla oběma právníky - poradci OF Komise Dr. Daniszem (agent StB) a Dr. Motejlem

(advokát V. Havla) - zamítnuty s odvoláním na platné, t. j. komunistické zákony (viz přijetí zásady Dr. Jičínského KC - OF o převzetí komunistického právního řádu). Proto se také "vyšetřování" vyhnulo politickému pozadí dohody o převzetí moci (převratu).

K osobám právníků OF v Komisi - Dr. Danisze a Dr. Motejla - viz zhodnocení studenta R. Kříže: "oba pánové jsou strašně spojení s minulostí. Chytří pánové, ale nepřekročí svůj stín."

Také tzv. "Nezávislá vyšetřovací skupina studentů", která vznikla jako reakce na zmanipulovanou Komisi, nebyla připuštěna k práci.

Protože tedy nejsou a pravděpodobně v dohledné době nebudou k dispozici důkazy o tajných dohodách, je nutné pracovat s indiciemi, tedy důkazy nepřímými, které, jak to obvykle bývá - více - méně existují.

1. Zahlazování a zametání stop po listopadu 1989

Mezi tyto akce lze uvést - mimo jiné:

Váhavé a pomalé přebírání Federálního i českého min. vnitra (Langoš, Sacher, Jan Ruml), což vedlo k chybám a závadám při zajišťování archivů, odkud se ztrácely v důsledku toho kompromitující materiály ze svazků StB, 1. signál 7. 12. 89

KC - OF až 8. 12. 89

(jednání MV - Dr. Sacher)

Stále častější zveřejňování pochybností právníků s komunistickou minulostí o zákonných překážkách při objasňování a trestání komunistických zločinů, zejména v padesátých letech, což později vedlo k přímé tabuizaci tohoto dvacetiletého období (1948 - 1968) - **neuznání protikomunistického odboje.**

Naopak rychlé přijetí (23. 1. 1990) zákona č. 15/90 o legalizaci KSČ ve smyslu její veřejnoprávní a ústavní ochrany, garantovaném Čalfovou vládou jako výraz "národního porozumění" (s komunistickými zločinci).

Přijetí vadného rehabilitačního zákona č. 119 / 90 s platností od července 1990 s institutem tzv. zbytkových trestů, což není nic jiného než **diskriminace a urážka politických vězňů z padesátých let.**

2. Výčitky svědomí a postupné opatrné přiznání chyb hlavních protagonistů "sametové" revoluce:

V. Havel v novoročním projevu 1992 k problému vypořádání s komunistickou nomenklaturou: "Chyba se stala v prvních měsících r. 1990, kdy jsme všichni (???) podcenili neobyčejnou prohnatost svých dřívějších protivníků."

V. Havel v novoročním projevu 1996: "...politické a hospodářské úspěšné změny (z listopadu 89) nám nebudou nic platny, bude-li mezi lidmi převládat morální džungle.

3. Známá fakta kolem osoby V. Havla a jeho činů v inkriminované době:

V kruhu zasvěcených členů KSČ kolem R. Hegenbarta byl vybrán podle pečlivě zpracovaného scénáře KGB, tedy profesionálů tzv. "maskirovki" (desinformační akce), kde byl V. Havel prezentován jako politicky nevyzrálý, naivní intelektuál s levičovými sklony, buržoazního původu z tzv. "zlaté pražské mládeže" a velmi populární v disentu jako spoluzakladatel Charty pro svou nesporně projevenou osobní statečnost v šedesátých letech, ve srovnání se známou "připosraností" českých umělců i politiků, což ho přivedlo i do komunistického kriminálu. Bohužel po nástupu do funkce prezidenta okusil moc a podlehl jí.

Na základě tohoto "kádrového posudku" byl vyhlédnut západními tajnými centrály pro jednání mezi Reaganem a Gorbačovem. V. Havel jako budoucí šéf garnitury, složené z tzv. reformních komunistů, tvořících převážnou většinu signatářů Charty 77 jako **prováděcí orgán sametu**.

Časopis MUKL - orgán světového sdružení bývalých čs. pol. vězňů, č. 27. 6./1995, str. 23 - 24

Vinou V. Havla a jeho "kámošů" (viz Kocáb a jeho akce "Most") došlo k oficiálnímu jednání s Adamcem řízeným R. Hegenbartem jako z rovnoprávnými partnery, místo toho, aby se s nimi jednalo z pozice síly, jako s poraženým protivníkem. A k uzavření tajných dohod s KSČ jako daň za to, že v listopadu 1989 netekla krev (viz "sametová revoluce"). Bohužel ani jemu, ani jeho starším poradcům nedošlo, že morální důsledky "sametové" politiky povedou k tomu, že i u našich občanů se nestane svoboda osobním, vlastním charakteru, ale jen pouhou věcí životního konzumu. Tím, že jsme v listopadu 1989 získali naši svobodu dohodou s komunisty, t. j. s největšími nepřáteli svobody cin-káním klíči na náměstích a ne bojem s nimi, nevznikla u našich občanů vůle k sebeočistě.

Podle svědectví prof. Libora Pátého, člena akční skupiny KC - OF (viz "Český Deník" ze 7. 3. a 28. 5. 1994) byly součástí tajných dohod tyto dva nejdůležitější body:

- převzetí a uznání právní kontinuity komunistického režimu, hlavně pokud jde o neuznání tzv. 3. prokomunistického odboje v 50. letech, což vedlo k přijetí tzv. zbytkových trestů v zákoně č. 119 / 90
- dohoda o ustavení vlády tzv. "národního porozumění", dne 10. 12. 89, tedy s komunistickými zlo-

činci pod předsednictvím kádrového pracovníka ÚV KSČ M. Čalvy a to po dobu dvou roků (viz celkem 2 vlády s. Čalvy v letech 1990 - 1992) v nichž došlo podle přiznání V. Havla k největším chybám.

Studenti a jejich veřejná kritika a distance od OF ze dne 26. - 27. 11. 1989. Viz jejich výzva č. 1. a č. 2 (Pokračování ve stávce a večer po jednání v La-terně magie - Kříž "ukecání" studentů a vzetí zpět jejich návrhů na pokračování ve stávce.

Viz J. Suk: OF, str. 82 a str. 87. Díl 1

Závěr

Tajné dohody Hegenbart - Havel nastartovaly "sametový" charakter polistopadového vývoje, který vedl a vede k pokračování morální devastace našeho národa, ústící za 10 let od listopadu 1989 do současné krize. Viz např. KSČM jako nejsilnější politická strana ve stoupání preferencí a její postupné vtahování konkrétních politických jednání v důsledku **totálního rozpadu pravice**.

Dočkáme se našeho Viktora Orbana?

Literatura:

1. Václav Bartuška: Polojasno. Z deníku člena parlamentní komise - Pátrání po vinách 17. listopadu 1989. *In: Mladý Svět, č. 25 / 1990*
2. Miroslav Dolejší: Převrat 1989 alebo História sa opakuje? Z českého originálu: Listopad 1989 - Analýza. *In: Agres Bratislava, 1990*
3. Václav Černý: Křik koruny České. Paměti 1938 - 1945, *Nakladatelství Atlantis, 1992*
4. Jiří Suk: Občanské Fórum, I a II díl, *Nakl. Doplněk, Brno, 1997*

V Brně dne 28. ledna 1999

JUDr. Jaroslav Klenovský

P.S. Zpracováno na žádost p. Václava Chadima z Canberra, Austrálie, přítele z Letecké Vojenské Akademie Hradec Králové z let 1946 - 48, mého bratra plk. let. in memoriam Vlastimila Klenovského, zastřeleného při přepadení letiště v Chocni dne 13. května 1949.

Nejzvědavější student a autor reportáže "Polojasno" Václav Bartuška dostal po skončení práce jednoroční, studijní pobyt v USA, čímž byl odsunut z místa činu a nemohl eventuálně převést svou reportáž "Polojasno" na "JASNO". Tím bylo zabráněno možnosti objasnit nejasné momenty v reportáži. Dnes pracuje jako celkem nevýrazný redaktor v deníku MF Dnes.

K růstu preferencí KSČM

Již delší dobu zaznamenávají střediska výzkumu veřejného mínění růst volebních preferencí komunistické strany. Příčiny tohoto jevu tkví jistě hlavně ve zhoršující se sociální situaci některých vrstev obyvatelstva. Politici, které výsledky posledních parlamentních voleb nevynesly do ministerských křesel, je "vidí" v opoziční smlouvě. I ti mohou mít částečně pravdu. Nepodařilo se mi však postřehnout, že by někdo za jednu z příčin zvýšení "popularity" komunistů označil jejich odmítavý postoj a protestní akce proti útoku NATO na Jugoslávii.

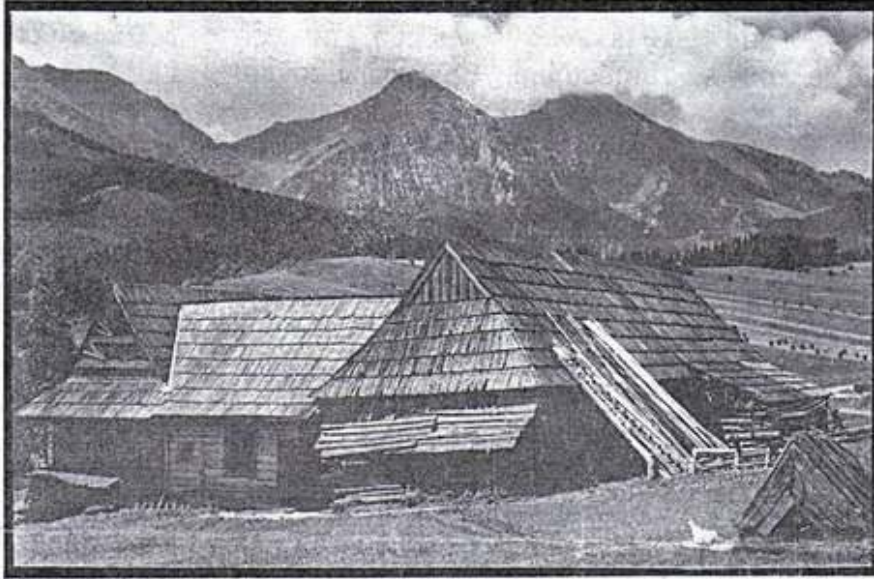
Podle průzkumů veřejného mínění "humanitární" bombardování odsoudily téměř tři pětiny našich občanů; z parlamentních stran jen komunisté. Dá se předpokládat, že v naší zemi, která se v tomto století již dvakrát stala obětí cizího útoku, se najde určitý počet lidí, kteří nelibost nad napadením tradičně spřáteleného státu, jehož nejpočetnějším národem jsou Srbové, **projeví příklonem k politické straně, která vyjadřuje jejich pocity.**

Sluší se důrazně připomenout, že v období Mnichovského diktátu byla Jugoslávie jedinou zemí ochotnou nám pomoci. My jsme se jim teď patřičně odvděčili!

Pokud jde o naše komunisty, tak pro ně byla SFRJ svého času fašistickým státem, později revizionistickým, podle toho, ja-

kou směrnicí zrovna z Moskvy obdrželi.

Protože se ale naši "soudruzi" zapřisahávají, že se změnili, mohou se najít lidé, kteří jim to uvěří; tam je nutno hledat především zklamané z postojů ostatních politických stran. S nej-

větší pravděpodobností získají mladší věkové skupiny, které nezažily kolaborantský husákovsko - jakešovský režim a které se toho o něm mnoho nedověděly ani ve škole v důsledku kádrového stavu v našem školství.

Jako další možnou příčinu růstu popularity komunistů, i když méně účinnou, si dovoluji určit důsledky kampaně za odstranění sochy Jana Švermy od Štefánikova mostu v Praze. Nepředstírám fanatický antikomunismus, a tak k samotné akci nemám vyhraněné stanovisko. Starosta Prahy 1, Bürgermeister, označil sochu za symbol "normalizace". Je pravda, že byla k mostu umístěna v prvních letech bolševické okupace, že Šverma zastával vysokou funkci v KSČ (před válkou byl generálním tajemníkem), ale přece jen zahynul

jako účastník 2. odboje. Důležitý by v této záležitosti byl postoj Svazu bojovníků za svobodu; ten ale neznám. Lze také spekulovat o tom, zda by Šverma přežil padesátá léta. Protože dnešní komunisté jsou buď ti, kteří přežili prověrky nebo vstoupili do KSČ během okupace (myslím rozhodující část), nemyslím si, že planou láskou ke svému potenciálnímu spolubojovníkovi.

Jen ze vzniklé situace propagandisticky těží. Podařilo se jim zřejmě vyvolat dojem, že jsou "zase" pronásledováni a tím získali u nezkoušených, slušných lidí sympatie.

Takže závěrem bych rád doporučil "horlivým" antikomunistům či demokratům, aby věnovali svoji energii spíše úsilí o snížení počtu

živých komunistů na velitelských místech v armádě, policii, vězeňské správě, soudech, státních zastupitelstvích, správě národního majetku aj. Samotný růst preferencí komunistů mne pak neznepokojuje tolik jako jejich zastoupení ve výše vyjmenovaných sférách, a to nemluvím o jejich agentech, kteří se vydávají za pravíci, křesťany a podobné dobráky. Znepokojení bylo namístě už dávno!

Rudolf Kříž

"Někdy z dobrého mudrosloví se člověk víc než z knihy doví, jak v semínku spí v rčení tom silný a rozložitý strom.

Lidová moudrost

"Život člověka je jako pavučina."

Abraham a Santa Clara